Näennäisten syiden nojalla tuomittu

(Jatkoa yhdennellätoista sivul'a)

"Ja luulempa että neljä tai viisi teistä salapoliiseista ei olisi myöskään kovin ylpeä, Larry. Jospa hekin olisivat saaneet nähdä sen tytön."

"Niin, todellakin, Mike. Jospa he olisivat nähneet hänet siellä vankikopin ovella, sinisenä kylmästä, kyyneleet kimmeltäen pitkissä ripsissään ja toivoton, pelon ilme joka ikäänkuin jäädytti hänen kasvonsa. Se oli hänen syntymäpäivänsä, ja hän täytti kahdenkymmenen vuoden. Ja hänellä oli yllä se puku, mikä piti olla hänen vihkipukunsa. Hän oli sen itse neulonut jo kauan sitten, sillä he olivat avioliittoaan suunnitelleet jo pari vuotta, ja kun he olivat köyhiä. Naisilla on kummallisia päähänpistoja. Hänellä näytti olevan so ajatus, että Bill voisi kuolla onnellisempana sentähden, että hän oli puettuna siihen vihkileninkiinsä."

"Eihän hän ollut syönyt tarpeekseen pitkiin aikoihin, Larry, ja enkä usko hänen nukkuneen liikaa myöskään. Ei siis ole ihme, jos tytöllä siinä asemassa onkin kummallisia päähänpistoja."

"Ei todellakaan. Kuulehan! Kyllä niissä tamineissa likka näyttää kamalalle, mitä ne siellä päälle pukevat. Hänellä oli valkonen kaulukseton paita ja musta puku vähän siihen malliin, kuin tarjoilijain puku, mutta paljon huonommin sopiva. Ja ne leikkasivat kummankin lahkeen halki alapäästä, että saivat ne nahka ja kuparipitimet hyvin hänen nilkkojensa ympäri. Y läpuolella on sininen valo, ja Bill näytti siinä valossa jo ruumiille ennenkuin oli kuollutkaan. Juuri ennenkuin lakki pantiin hänen päähänsä katseli hän ympärilleen meitä kaikkia. Se oli nälkäisen Mike."

"Se — se oli hänen viimeinen katseensa, Larry. Ei ole ihme, jos mies katsookin silloin vähän pitempään."

"Ei todellakaan, Mike. Sitten hän alkoi taas puhua: 'Minä en tehnyt sitä', hän sanoi. 'Camberly oli minun ystäväni, ja minä kerroin hänelle Mariesta, ja hän antoi ne jalokivet häntä varten. Siellä oli paljon muuta tavaraa mitä olisin voinut varastaa, jos sitä varten olisin asialla ollut. Mutta minä en tehnyt sitä. Minä —'. Se oli kaikki mitä hän sai sanotuksi. Siellä oli sellainen nuori nousukas, joka saa $50 kerralta sen tekemisestä, joka seinän vierellä käänsi sähkön päälle. Pieniä sähkövaloja syttyi ympäri tuolin. Jä Bill vaan kangistui ja nojasi hiht nojaan vasten. Hänen ruumiinsa antoi kummallisen kurisevan äänen, sellaisen kun kuulimme poikasena panemalla korvamme telegraffipylvästä vasten. Siinä pyöreässä mustassa lakissa on reikiä päälaella, ja kun ne käänsivät sähkön päälle nousi sieltä savun pölähdys, joka haisi hiusten kärylle, Mike — Billyn hiusten."

"Hänellä oli kauniit hiukset", sanoi McCafferty, katkonaisella äänellä. "Irlannin punainen, jossa oli hyvä joukko kullankiiltoista."

"Se oli leikattu aivan päätä myöten siellä. Ja sitten tyttö pyysi saada suortuvan Billyn hiuksia. Mutta ne olivat kaikki poltettu ja vanginvartijan täytyi etsiä toinen punatukkainen vanki ja leikata häneltä hiustukko. Tyttö luulee että ne ovat Billyn hiuksia. Eikö hassua?"

"Se koko asia tuntuu minusta oudon hassulle."

"Jälkeenpäin ne ryhtyivät sahaamaan yläpuolta päästä pois. Jotkut sanomalehti raportterit menivät katsomaan toimitusta, mutta minä olin saanut jo kylläni. En ikinä enää tahdo katsoa niiden seinien sisälle. Jos joskus vielä vien jonkun elinkautis-vangin sinne, tai kuolemaan tuomitun murhaajan, niin annan hänet vaan pois huostastani sekä asiapaperit ja poistun niin nopeaan kun pääsen."

"Olisipa Billyllä ollut parempi asianajaja, Larry. Hyvä lakimies olisi voinut pitää paremmin Billy puolta. Se on helvettiä, kun valtion rahaa käytetään miestä vastaan, eikä hänellä ole maksaa hyvän itsepuolustuksen hintaa. Jos Billyllä olisi ollut miljoona, ei hän olisi koskaan istunut mestaustuoliin."

"Minusta tuntuu ettei se ollut mikään vahinko yhteiskunnalle, vaikka vanha Camberley joutuikin pois tieltä. Mies joka on niin hullu, että kerää huoneensa täyteen keihäitä ja tikareita ja lippuja ja sotahaarniskoita ja vanhoja tuoleja, joilla kuningatar Elizabeth on joskus sanottu istuneen ja muuta sellaista romua, ei hän ole juuri miksikään hyödyksi maailmassa."

"En ikinä ole nähnyt niin hullua paikkaa", myönsi McCraw. "Kaiverrettuja kiinalaisia epäjumalia, teearkkuja ja vanhoja espanjalaisia pöytiä mitä joku kansanriistäjä on itselleen hankkinut muutamia satoja vuosia sitten ja muuta samanlaista töskää. Mies jolla on viidenkinkymmenen erilaista miekkaa, tikaria ja puukkoa, kuin verkkoja seinillään, joutaakin tulla pistetyksi."

"Se oli kummallinen pöytä, jonka viereltä hänet löydettiin kuolleena", huomautti McCraw. Koko pöytä mustasta eebenholsti puusta ja koristettu hopealla.

Kuka ikänä sen pöydän on tehnyt tai teettänyt on mahtanut omata eriskummallisen makuaistin huonekalustoon nähden, kun pani niitä pirun päitä ympäri pöydän laitojen ja kaikki kielet ulos pistettynä."

Omituinen häätapa.

Kirgiisi-isäliä on aina valta määrätä, kuka hänen tyttärensä saa puolisokseen. Sulhanen maksaa isälle jonkun rahamäärän ja avioliittoa pidetään näin ollen pelkkänä kauppasopimuksena. Pieni mahdollisuus morsiamella on kuitenkin välttää joutumasta miehelle, jota hän ei voi sietää. Ennen varsinaisia häämenoja annetaan morsiamen nim. valita paras heimon hevosista itselleen. Se koristellaan kauniisti ja morsian ratsastaa sillä jonkun matkaa leirin ulkopuolella, minkä jälkeen sulhasen apureineen on saatava hänet kiinni. Hurjaa vauhtia käy nyt ajo yli arojen ja vuorien. Ja jos ei sulhanen määräajassa onnistu saamaan kiinni häntä, on tyttö hänestä vapaa. Toisinaan antaa morsian hääpukunsa jollekin ystävättärelleen, joka siten johtaa sulhasen harhaan morsiamen tälläkin tavoin pelastuessa vastenmielisistä siteistä.

PITTSBURGH, PA.

Tervehdys kaikille raatajille!

Taas se joulukin on ovella, ihmiset valmistautuvat juhlimaan rauhan juhlaa, samalla kun saavat taistella vääryyttä ja riistoa vastaan. Niinpä Pittsburghin suom. toimestakin on haalillamme illanvietto 25 päivän illaksi. Kuulin että kappalettakin harjoitellaan osastomme näyttelijäin kesken, siis jouluksi kai. Muutakin ohjelmaa tulee. Siis mennäänpä mukaan.

Ida N—lä.

MAANJÄRISTYS ETELÄ-AMERIKASSA.

SAN SALVADOR, Salvador, jouluk. 11 p. — Ankara maanjäristys on tapahtunut Cholutecassa, etelä-Honduraksessa, kerrotaan tänne tänään tulleissa tiedonannoissa. Hyvin rajua järistystä tuntui myöskin Chinandegassa ja Corintossa, länsi-Nicaraguassa, keskiviikkona. Yksityiskohtaisia tietoja maanjäristyksen aiheuttamista tuhoista ei tänne ole saapunut.

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisessä tule tapahtumaan!

I KEIJU: Olemme kiinnittäneet kastepisaroita kaikkialle, sekä lehdille että kukkien terille. Olemme puhdistaneet ne, jotta loistavat kuin timantit.

II KEIJU: Me lensimme ylös ja kirkastimme tähdet.

3 KEIJU: Min — Minä — Minä —

OLANTHA: No mitä?

3 KEIJU: Minä lensin ylös kuuhun.

KAIKKI: Kuuhun?

OLANTHA: Lensit kuuhun? Mitä sinulla oli siellä tehtävää?

3 KEIJU: Minä tahdoin varmuuden siitä että tänäiltana on kuutamo, siksi menin kiillottamaan sitä.

OLANTHA: Kaiken tuon tehden omasta alotteestasi?

3 KEIJUKAINEN: Aivan niin. Kuun ukko oli kovasti äkeissään ja siksi minä sieppasin häntä hieman nenästä.

KAIKKI: Sieppasit nenästä?

OLANTHA: Mitä lapseni, kuinka sinä saatoit? — *(Purskahtaa nauruun, kaikki toiset seuraavat esimerkkiä).*

3 KEIJU: Niin — hän nimittäin sanoi ettei keijujen tarvitse pistää nenäänsä joka asiaan, vaan pysyä kotona ja mennä nukkumaan.

KEIJUT ja HALTIAT: Se on juuri niin miesten tapaista.

OLANTHA: Jokatapauksessa paistaa kuu tänäiltana ukon kiusallakin. Ja rangaistaksemme Kuunukkoa, otamme häneltä viran pois ja annamme sen hänen akalleen.

KAIKKI: Hurraa — hurraa!

OLANTHA: *(Painavasti)* Mutta että sinä annoit häntä nenälle, se on vakava asia. *(Kaikki pidättävät hengitystään)* — No, kyllä jo oli aikakin antaa häntä nenälle. *(Kaikki huokaavat helpotuksesta(.*

4 KEIJU: *(Tulee esiin itkien toisten joukosta).*

OLANTHA: No mitä nyt?

4 KEIJU: Minulta ei kysytty ensinkään mitä olen tehnyt — Minä en koskaan saa antaa raporttiani.

OLANTHA: Niinkö? Sepä pahasti, sinä voit sen antaa siis nyt. Älä ole kuin pikkuset ihmislapset, ne tuollatavalla tekevät.

4 KEIJU: Minä en halua aina tulla unohdetuksi.

OLANTHA: No kiireesti nyt raporttisi.

4 KEIJUKAINEN: Me olemme keränneet kaikki pikkusiemenet ja istuttaneet ne maahan. Sitten lähetin erään oravan joulumaahan katsomaan, pianko ukko Talvi aikoo tulla vierailemaan. Orava toi sellaisen tiedon että Talvi on jo tulossa ja että meidän on kiireesti käytävä nukkumaan.

OLANTHA: Meillä on syyskemumme tänäiltana ja huomenna käymme nukkumaan, nukkuen ensi kesään.

(Itku kuuluu jälleen. Kaikki katsovat toisiaan kauhistuneina).

NARSISSI: *(Ulkona kolkuttaen)* Laskekaa sisään, laskekaa. *(Keijut ja Haltiattaret tungeksivat pelästyneinä yhteen läjään Olanthan ympärille)*

OLANTHA: Vartioston päällikkö, kutsu väkesi paikalle.

PÄÄLLIKKÖ: *(Menee vasemmalle ovelle ja huutaa sisään)* Asentoon. Käännös oikealle. Eteenpäin. *(Vartiosto tulee sisään ja asettuu kahden puolen ovea).*

NARSISSI: *(Ulkona)* Aukaiskaa — Pyydän aukaiskaa.

KAIKKI: Sehän on Narsissin ääni.

OLANTHA: Aukaiskaa portit. *(Löllerö ja Töllerö aukasevat portit. Narsissi juoksee sisään, vaatteet kurtussa, siivet riipuksissa, polvistuu Olanthan eteen).*

OLANTHA: Mitä tämä tarkoittaa Narsissi?

NARSISSI: Ettekö ole kuulleet tuota kauheata itkua?

OLANTHA: Olemme sen kuulleet, vaan missä sinä olet viipynyt?

NARSISSI: Minä olen seurannut tuota itkua. *(Suuri hämmästys ja hälinä).*

OLANTHA: Keijukaiset ja Haltiattaret, saatte mennä. *(Eivät liikahda, vaan arvelevat)* Ettekö kuulleet, saatte mennä minä sanoin. Päällikkö, komenna väkesi ulos täältä. *(Kaikki lähtevät).* Löllerö ja Töllerö, te myöskin. *(Menevät). (Vartioston päällikkö, Lempeys, Hempeys, Narsissi ja Olanthan vain jäävät). (Kamarineidoille)* Minä sallin teidän jäädä siksi että tiesin voivani luottaa teihin. Nyt kysytään tarmoa ja kylmäverisyyttä. Narsissi, nouse ja kerro mitä tiedät — Sanoit seuranneesi tuota vaikeroivaa ääntä.

NARSISSI: Kerron kaikki mitä tiedän. *(Nousee)* Olin paraikaa laittamassa kastepisaroita kukkien teriin, kunnes väsähdin ja istuin levähtämään. Olin jo vähällä nukahtaa, vaan samassa heräsin täysin valveille ihmisäänistä, joita kuulin ympärilläni. Kurkistaessani varovasti kukan terälehtien välistä, näin mitä kurjimmasti puettuja lapsia, heillä oli ainoastaan rääsyjä yllään, kasvot laihat ja kalpeat — Ymmärsin heti ne olevan ihmislapsia — osan niistä jotka itkevät. Ne lähtivät takaisin kaupunkiin ja minä seurasin heitä.

PÄÄLLIKKÖ: Kaupunkiin?

OLANTHA: Siksikö on pukusi ryvettynyt ja siipesi riipuksissa?

NARSISSI: Niin, valtiatar. Ja sitä näkyä mitä kaupungissa näin. Pikku palleroisia, likaisina, kuihtuneina, kalpeina. Hiukkasen vanhemmat lapset repaleissa, nälistynein katsein, tekivät työtä aamusta iltaan. Hyvin harvat heistä olivat milloinkaan nähneet puita, kukkia, vihreätä luontoa tahi aurinkoa.

OLANTHA: Mahdotonta.

NARSISSI: Se ehkä tuntuu siltä, vaan kumminkin se on totta. Toin mukanani erään ihmislapsen, pojan, olen muuttanut hänet meidän kokoiseksemme — sallikaa minun tuoda hänet tänne sisään. Hän on kertova teille kaiken.

OLANTHA: Vartioston päällikkö, mene hänen mukaansa ja tuokaa poika sisään. *(Narsissi ja päällikkö menevät eteisen ovesta). (Kamarineideilleen)* Oh, mitä on meidän tehtävä. *(Vääntelee käsiään epätoivoisena).*

LEMPEYS: Valtiatar, olkaa voimakas. Hempeys, tuo hiukan nektaaria. *(Hempeys poistuu vasemmalle). (Olanthalle)* Valtiatar, tointukaa. Kiirehdi juoman kanssa Hempeys. *(Hempeys tuo nektaria) (Antaa Olanthan juoda).*

OLANTHA: *(Toipuen)* Kas niin, se on jo ohitse. Vait, he tulevat.

NARSISSI, PHILIP ja